

Portret

Adrian Pascu

Aveai pe aripi praf de pușcă, aveai nectar pe coapsele subțiri.
Și păru-ți mirosea a toamnă. Iar tu, a veșnici dăruiri.
Decor puteai să fii. Tablou. Să-ți număr degetele suave.
Eu un plămân, tu un plămân. Tandem cu sunetele grave.

Și buzele-ți erau pecetluite, deși vorbeai și-mi povesteai,
Sorbeai cu ele băutura. Era cafea sau era ceai?
Visam să mă trezesc alene, să te revăd, să-ți sorb nectarul
Pe care mai târziu l-aș folosi să-mi vindec nesăratul și amarul.

Să-ți cumpăr vorbe dulci și lungi din librării de zaharoase,
Și tu să-mi spui că nu-s de-ajuns, că nu-s destul de siropoase.
Să-ncerc să le gătesc chiar eu, că poate mie-mi ies mai bine.
Și ca atare ce citești, e-o dedicație pentru tine.